

Proje Okullarına ve Eğitim Sistemine Veli Gözünden Bir Bakış: Veli-Der'in Mücadelesi ve Önümüzdeki Dönem

Hülya Daran Deveci¹

Eğitim bir toplumu baştan ayağa değiştirmek, dönüştürmek için kullanılan araçlardan biridir. İktidarlar toplum mühendisliği yapmak istediklerinde eğitim sistemini kendi fikriyatları ve hedefleri doğrultusunda devreye sokarlar. Bu sebeplerle iktidarın öncelikli hedeflerinin başında eğitim kurumları gelmektedir. Çocuklarımız, yalnızca kendi yaşamlarının değil, ülkemizin yarınlarının da taşıyıcısıdır. Onların nasıl bir eğitim aldığı, bizim nasıl bir dünyada yaşayacağımızı belirler. Bu nedenle eğitimin yönünü nereye çevirerseniz toplumsal yaşamın doğrultusu da büyük oranda o yönde ilerler.

Brezilyalı eğitimci Paulo Freire'nin "Eğitim bireyi özgürleştirir" sözü, bu gerçeğin özlü bir ifadesidir. Ancak eğitimi, özgürleştirici evrensel kriterler yerine piyasacı, muhafazakâr, otoriter bir siyasi anlayışa göre yeniden yapılandırmayı hedefleyerek öğrencileri tek tip olarak şekillendirmeye çalışmak, sorgulamak yerine ezberlemeye yönlendirmek amacıyla kullanıldığında eğitim; toplumu değiştirmenin en tehlikeli araçlarından birine dönüşebilir. Bu nedenle iktidarların eğitim politikalarına yön verme çabalarının bu açıdan da değerlendirilmesi gerekir.

Türkiye'de son yıllarda yaşanan gelişmeler, eğitimin laiklik ve bilimsel esaslardan uzaklaştırılarak siyasi hedeflere göre yeniden dizayn edildiğini gösteriyor. Milli Eğitim Bakanlığı, müfredattan öğretmen atamalarına, okul yönetimlerinden ders kitaplarına kadar pek çok alanda evrensel kriterlere göre hareket etmek yerine, kendi siyasi anlayışını temel alan düzenlemelere imza atıyor. Bu süreçte en tartışmalı başlıklardan biri ise proje okulları olmuştur.

¹ Öğrenci Veli Derneği Ankara Şube Başkanı, hulyadeveci09@gmail.com, veliderankara@gmail.com

Proje Okullarının Doğuşu ve Dönüşümü

Proje okullarının temeli, 2011 yılında çıkarılan 652 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile atıldı. Ancak asıl kırılma noktası, 2014 yılında Milli Eğitim Bakanlığına doğrudan öğretmen atama ve yönetici görevlendirme yetkisinin verilmesiyle yaşandı. Bu değişiklik, yıllardır süregelen kadro ve görev güvencesi sistemini kökten sarstı. 2016'da yürürlüğe giren "aynı okulda sekiz yıldan fazla çalışamaz" genelgesi, pek çok deneyimli öğretmeni bir gecede görev yerinden etti. İstekleri dışında yapılan bu tayinler, hem öğretmenlerin mesleki huzurunu hem de öğrencilerin eğitim sürekliliğini zedeledi. Veliler açısından ise bu karar kaygıyla karşılandı. Veli ve öğrenci bir okulu tercih ederken öğretmen kadrosunun da bu tercihte etkili olduğu aşîkârdır.

2025: Krizin Derinleştiği Yıl

2025 yılı, proje okulları meselesinde adeta bir kırılma yılı oldu. Ülke genelinde proje okullarında çalışan 9252 öğretmenin görev süresi uzatılmadı. Bu öğretmenler, objektif ölçütler yerine tamamen idari takdirle, kişisel ilişkilerle ve siyasi tutumla, yani subjektif ölçütlerle belirlenen listelerle başka okullara gönderildi.

Buradaki temel sorun, atama ve görev uzatma süreçlerinin hiçbir şeffaflık, objektif kriter ve liyakat kriterine dayanmamasıydı. Kıdem, hizmet puanı ya da deneyim gibi objektif göstergeler göz ardı edildi. Bu durum, eğitimde adalet duygusunu kökten sarstı.

Öğrenciler açısından ise eğitimde sürekliliğin bozulması en ağır sonuçlardan biriydi. Yıllarca aynı öğretmenle çalışarak güven duygusu geliştiren, sınavlara bu

istikrar içinde hazırlanan öğrenciler, bir anda yeni öğretmenlere alışmak zorunda bırakıldı. Bu kopuş, özellikle sınav dönemindeki öğrencilerin motivasyonunu ciddi biçimde zayıflattı.

Proje okulları, kâğıt üzerinde kulağa masum ve hatta yenilikçi gelen bir modeldir, ancak uygulamada bambaşka bir tablonun ortaya çıktığını görüyoruz. Bu okulların hikâyesi, yalnızca akademik nitelikli eğitim arayışının değil, aynı zamanda siyasi kadrolaşma ve eğitimde eşitsizlik tartışmalarının da merkezinde yer alır.

Yeni Yönetmelikle Proje Okulları Sil Baştan

12 Temmuz 2025'te Resmî Gazete'de yayımlanan yeni yönetmelik, proje okullarını ikiye ayırdı: Özel proje uygulayan okullar ve özel program uygulayan okullar. Buna göre:

- Özel proje uygulayan okullar; Mesleki ve Teknik Eğitim Genel Müdürlüğü ile Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'ne,
- Özel program uygulayan okullar ise; Ortaöğretim Genel Müdürlüğü'ne bağlı olacaktır.

Özel program uygulayan okullara girecek öğrenciler yatılı olacak, öğrenci sayısı her yıl dört şubeye alınacak ve toplam 96 öğrenciyle sınırlanacaktı. LGS'de ilk %1'lik dilime giren öğrencilerin yatılı olarak okuması hedeflenmektedir. Tarikat, cemaat ve etnik milliyetçilerin hâkim olduğu siyasi yapıda ilk %1'lik dilime giren öğrencileri hedefleyen bir eğitim ve öğretim yapısıyla karşı karşıya kalınmaktadır. Özel program uygulayan okullar adı altında Türkiye'nin en iyi öğrencilerine odaklanıldığı görülmektedir. Bunun tamamlayıcısı olarak da "hamilik" kavramı bu okullar için tasarlanmaktadır. Hami, proje okullarının hedefleri doğrultusunda ihtiyaç duyulan alanlarda destek sağlayan gerçek veya tüzel kişi olarak tanımlanmaktadır. Bakanlık tarafından çeşitli kurum/kuruluşlarla ilgili mevzuat hükümleri çerçevesinde yapılan proje protokolü kapsamında açılacak okulların bir hamisinin bulunması öngörülmektedir. Burada akla Milli Eğitim Bakanlığı ile Diyanet İşleri Başkanlığı arasında yapılan protokoller gelmektedir. Okulların bu protokoller çerçevesinde eğitim faaliyetlerini şekillendirmesinin yolu açılmaktadır. Öte yandan "hamilik" adı altında vakıf ve sermaye gruplarının okullara müdahil olmasının önü açılmaktadır. Bu model, eşitliği zedeleyen, öğrencileri sosyo-ekonomik temelde ayırtıran bir yapıyı beraberinde getirmektedir. Bu okullar başlı başına eşitsizlik barındırırken yönetmelikte yapılan değişiklikler bu eşitsizliği derinleştirmektedir.

Yönetmelikle getirilen bir başka tanım "danışma kurulu" uygulamasıdır. Danışma kurulu, okullarda uygulanacak özel program ve projenin hedefine ulaşması amacıyla okul yönetimi tarafından oluşturulan kurul olarak ifade edilmektedir. Danışma kurulunun okul müdürü başkanlığında, okul müdürü tarafından belirlenen bir müdür yardımcısı, okul Ar-Ge birimi temsilcisi, okulda uygulanan

özel programa uygun en az üç, en fazla altı öğretim üyesi, varsa vakıf temsilcisi ve okul aile birliği başkanından oluşması öngörülmektedir. Gerek “hamilik” ve gerekse “danışma kurulu” uygulamaları, milli eğitim sisteminin dışındaki kişi veya gruplara eğitim müfredatını etkileme olanağı vermektedir.

Yönetmelikteki bir diğer düzenleme yabancı dil eğitimi üzerinedir. Yabancı dil derslerinin en az %30’unun ilgili dilin resmî dil olarak konuşulduğu ülkelerde, Yükseköğretim Kurulunca denkliği kabul edilen lisans, yüksek lisans veya doktora eğitimini tamamlayan öğretmenlerce verilmesi esastır, denilmektedir. Bu durum diğer okullarla olan eşitsizliği daha da derinleştirecektir. Ayrıca, Milli Eğitim Bakanlığı dil eğitimindeki yetersizliği zımnen öğretmenlere yüklemektedir. Oysa dil eğitimindeki fiziki donanım yetersizliği, süre yetersizliği kısacası “yapı” eksikliği üzerinde durulmamaktadır.

23 yıldır Türkiye’yi yönetenler, istedikleri ideolojik istikameti bir türlü sağlayamamışlardır. Fakat bu istikamette eğitim sistemi üzerinde sürekli değişiklik yapmakta, eğitim yapısını dejenere etmekte, sistemi deneme yanılma yaklaşımıyla sürekli değiştirmektedirler. Bilimsel ve evrensel kriterler bir kenara atılarak ideolojik temelli bir bakışla eğitim yapısı değiştirilmektedir. Bu yapılırken de kamu okullarında eşitsizlik, ayrımcılık ve denetimsizlik artırılmaktadır.

Veliler İçin Proje Okulları: Umut mu, Kaygı mı?

Veliler açısından proje okulları, iki yönlü bir duygu yaratıyor. Bir yandan “nitelikli eğitim” beklentisiyle umut verirken, diğer yandan uygulamadaki eşitsizlik ve keyfiyet, kaygıyı büyütüyor.

Bir veli için en önemli unsur, çocuğunun nitelikli, bilimsel ve güvenilir bir eğitim ortamında yetişmesidir. Ancak proje okullarında öğretmenlerin ani görev değişiklikleri, yıllarca oluşmuş okul kültürünü yok ediyor. Veliler, alınan kararların şeffaf olmaması ve çocuklarının eğitim hakkının siyasi tercihlere göre şekillenmesi karşısında hem tepkililer hem de kaygılılar.

Yeni yönetmelik ise kamu okulları arasında eşitsizliği artıran bir yapı çizmektedir. Öte yandan bu okulların sosyo-ekonomik koşulları gözetmeden yatılı olmasının zorunlu olması kaygıyı büsbütün artırmaktadır. Yatılı koşulunun getirilmesinin eğitimin bilimsel ve nitelikli olmasıyla ilgisinin olmaması, akla başka ajandaların olduğunu getirmektedir. Hamilik ve danışma kurullarıyla birlikte okulun yatılı olması, belli bir ideolojik temeldeki eğitimin, denetimsiz eğitimin önünü açmaktadır. Yatılılık isteğe bağlı bir seçenektir; bunun zorunlu tutulması eğitimde özgürleşmeyi sınırlayan bir etmene dönüşebilirken 14-15 yaşındaki bir çocuğun ebeveynlerinin evi okula yakinken ya da aynı ilde ikamet ederken yatılılık mevsusunun zorunlu hale getirilmesi akıllara pek çok soru işaretini getirmekte, bu durum veliler tarafından kaygıyla karşılanmaktadır.

Öğrenci Veli Derneği (Veli-Der), bu tepkileri örgütlü bir güç hâline getirerek, hem proje okullarına hem de genel eğitim politikalarına karşı laik, bilimsel ve eşitlikçi

eğitim talebini savunmaktadır. Proje okulları bir yana, tüm eğitim sistemine bakmakta yarar vardır. Veli-Der bu kapsayıcı bakış açısıyla mücadelesini yürütmektedir.

Öğrenci Veli Derneği'nin Küçük Bir Mahalleden Başlayan Hikâyesi

Öğrenci Veli Derneği (Veli-Der), eğitim alanında örgütlü bir veli hareketi olarak Türkiye'nin dört bir yanında bilinir hale geldi. Ancak bu güçlü yapının temeli, 2012 yılının Mayıs ayında İstanbul'un Kartal ilçesinde küçük bir mahalle okulunda atıldı.

O yıl, "4+4+4" eğitim sistemi yürürlüğe girmişti. Bu düzenleme, pek çok okulun yapısını değiştirdi, birçok ilköğretim okulu imam hatip ortaokuluna dönüştürüldü. Kartal'daki Öğretmen Zekeriya Güçer İlköğretim Okulu da bu dönüşüm listesine alındı. Ancak mahallede imam hatip talebi yoktu. Veliler, çocuklarının hem okullarından hem de yıllardır tanıdıkları öğretmenlerinden koparılmasına razı değildi.

Mücadele hemen başladı. Veliler, mahallenin meydanında toplantılar yaptı, imza kampanyaları düzenledi, kapı kapı dolaşarak destek topladı. Kaymakamlık önünde günlerce süren oturma eylemleri yapıldı. Yürüyüşler, basın açıklamaları, şenliklerle yapılan eylem çağrıları derken mahalle adeta eğitim hakkı için birleşti. Sonuçta velilerin bu inatçı ve kararlı mücadelesi karşılığını verdi; okulun imam hatip ortaokuluna dönüşmesi engellendi. Bu yalnızca bir okulun kurtuluşu değil, örgütlü bir veli hareketinin doğuşuydu.

Mücadelenin Kurumsallaşması

Bu başarının ardından, veliler arasında “Artık örgütlü olmak ve bir arada durmak zorundayız” fikri benimsendi. Böylece Öğrenci Veli Derneği resmen kuruldu. Dernek İstanbul’da kuruldu. Yine İstanbul’da ikinci şube açıldı. Ardından Ankara, Antalya, Bursa, Bergama, Bolu, Çanakkale, Kocaeli, Edirne, İzmir (iki şube), Didim, Muğla, Trabzon gibi şehirlerde şubeler açıldı. Artvin, Denizli, Burhaniye, Kuşadası, Fethiye, Mersin, Söke, Uşak gibi bölgelerde temsilcilikler oluşturuldu.

Veli-Der’in çatısı altında birleşen bu yapılar, yalnızca yerel sorunlarla değil, ülke çapındaki eğitim politikalarıyla ilgilenmeye başladı. Amaç, her çocuğun laik, bilimsel, demokratik, eşit ve kamusal eğitim hakkına sahip olmasıdır. Sağlıklı okullarda eğitim almaları ve karınlarının doymasıdır.

Mücadele Alanları

Veli-Der’in mücadelesi tek bir başlığa sıkışmadı. Farklı alanlarda ancak aynı temel ilkelere bağlı olarak hareket edildi. Eğitim sistemindeki sorunların başında eğitimin dinselleştirilmesinin geldiği ortadaydı.

Eğitimin Dinselleştirilmesi

Eğitim, bilimsel veriler ve evrensel değerler üzerine inşa edilmelidir. Ancak Türkiye’de son yıllarda, eğitimin dinselleştirilmesi yönünde sistematik adımlar atıldığı açıkça görülüyor. Ders kitaplarındaki dini içeriklerin artması, toplumsal

cinsiyet rollerinin geleneksel ve ataerkil bir anlayışla kurgulanması, Milli Eğitim Bakanlığı ile dini vakıf ve cemaatler arasında imzalanan protokoller, bu sürecin somut göstergeleridir.

Bunların en çarpıcı örneği, Çevre Duyarlıyım, Değerlerime Sahip Çıkıyorum (ÇEDES) projesidir. Milli Eğitim Bakanlığı, Diyanet İşleri Başkanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı arasında imzalanan bu protokol, okullara din görevlilerinin girmesini ve “Değerler Eğitimi” adı altında etkinlikler yapmasını öngörmektedir. Bu etkinliklerde imam, vaiz, müezzin gibi din görevlileri; cami süslemeleri, dini içerikli yarışmalar, mehter takımı oluşturma gibi faaliyetlerle öğrencilerle doğrudan temas kurmaktadır.

Üstelik bu etkinlikler yalnızca öğrencilerle sınırlı değildir. Protokole göre din görevlileri, velilerle de düzenli olarak bir araya gelebilmektedir. Böylece eğitim sistemi, yalnızca öğrencilerin değil, tüm ailenin yaşam tarzını etkileyecek şekilde yapılandırılmak istenmektedir.

Veli-Der, ÇEDES'i ve benzeri projeleri, laik eğitim hakkına açık bir saldırı olarak değerlendirmekte ve bu protokollerin iptal edilmesi için bölgesel mitingler, basın açıklamaları ve kampanyalar yürütmektedir.

Eğitimin Ticarileşmesi: “Paran Kadar Eğitim” Anlayışı

Laik ve bilimsel olması niteliğinin yanı sıra, kamusal eğitimin en temel özelliği ücretsiz olmasıdır. Ancak bugün, eğitim giderek ticarileşen bir yapıya bürünmüş durumdadır. Devlet okullarında bile, “bağış” adı altında velilerden para toplanması, hijyen malzemelerinin, kırtasiye ürünlerinin, hatta temizlik görevlilerinin ücretlerinin velilerden karşılanması normalleşmiştir. Bu durum,

“ölümü gösterip sıtmaya razı etmek” deyimini akla getirmektedir. Veliler, özel okul ücretleriyle karşılaştırıldığında devlet okuluna yaptıkları ödemeyi makul görmeye başlamış, böylece eğitimde ticarileşme meşrulaştırılmıştır.

Özel okullar ile kamu okulları arasındaki imkân farkı ise her geçen yıl büyümektedir. Özel okullar, güçlü fiziki koşullar, geniş ders seçeneği, çoğunun bilimsel eğitime eğilmesi ve sosyal faaliyetlerle öne çıkarken; kamu okulları kaynak yetersizliği içinde ayakta kalmaya çalışmaktadır. Sonuç olarak eğitim; sosyo-ekonomik duruma bağlı bir ayrıcalığa dönüşmektedir.

Bu çerçevede bir tespit yapmak gerekirse eğitimin ticarileşmesinin yarattığı sonuçlardan biri ailelerin maddi olarak sömürülmesi ise, bir diğeri de tarikat ve cemaat okullarına mahkûm edilmesidir.

Eğitimin ticarileşmesi sadece eğitimin özelleştirilmesi olarak algılanmamalıdır. En büyük deformasyon bu olsa bile, devlet okullarının da paralı hale getirilme eğilimini de vurgulamak gerekir. Çocuklarını devlet okullarına veren velililerin bu konuda da mağduriyeti söz konusudur. Görüyoruz ki, devlet okulları da eğitimde ticarileşmenin bir nüvesi olmuştur. Devlet okulunda eğitim faaliyetleri için para alınması, aileler açısından meşru görülmeye başlanmaktadır. Devlet okuluna ödenen fiyat ile özel okulun fiyatları karşılaştırılıp yapılan ödemeler meşrulaştırılmaktadır.

Eğitim sistemin kendisi, eğitimde ticarileşmeyi doğuran yegâne faktör haline gelmiştir. Eğitim sistemindeki çarpıklık kamusal eğitimin dışında yer alan dershane, kurs gibi kurumların türemesine yol açmıştır. Bunların şeklen kapatılmasıyla da yerlerine açılan temel liseler veya kolejler her mahallede pıtrak gibi çoğalmışlardır.

Eğitim sisteminin çarpık yapısı, kendi dışında bir eğitim sisteminin de oluşmasına yol açmıştır. “Dershaneye veya koleje gitmeden üniversiteye girilemez” algısı toplumda yaygınlaştırılarak ailelerden eğitim patronlarına doğru sermaye transferinin oluşması sağlanmaktadır.

Aileler kendi ihtiyaçlarından kısararak bir “eğitim illüzyonuna” kendilerini kaptırıp paralarını aslında bir nevi çaldırmaktadır. Eğitimi çocuklarının “sınıf değiştirme/atlama” yolunu açan bir unsur olarak görmekte, kendi yaşam süreçlerini de buna göre şekillendirmektedirler.

Bu durum, bizim yaşam tarzımızı, tepkilerimizi, çalışma alışkanlıklarımızı ve hayata dair bakışımızı etkileyecek bir zihinsel sürecin oluşmasına yol açmaktadır.

Çocuğumu özel okullarda okutmak için “daha fazla kazanmalıyım” gibi yargılar, kişilik deformasyonundan toplumsal deformasyona kadar giden sürecin başlamasına yol açmaktadır. Bu açıdan bakınca eğitimin ticarileşmesi aslında “bir halk sağlığı sorunudur”.

Eğitim Fakültelerinden İşsizliğe Ya da Özel Okullara Acı Bir Yolculuk

Bu süreçte öğretmenin durumu da aslında değerlendirilmesi gereken bir başka husustur. Yaklaşık 15-20 yıl öncesine kadar, öğretmen okulundan ya da eğitim fakültesinden mezun olmak, öğretmen adaylarının atanması için yeterli iken atamaların bir yarışma sınavına ve mülakatlara bağlanması ile birlikte, öğretmen işsizliği yaygınlaşmaya başlamıştır. Buna bağlı olarak işsiz öğretmenler, mesleklerini yapabilecekleri alternatifler aramaya başlamışlardır. Dershane, kurs, etüt merkezi gibi isimler altında faaliyet gösteren işletmelerde fabrika üretim hattını andıran koşullarda çalışan öğretmenler, yaptıkları işe yabancılaşma olgusuyla tanışmışlardır. Böylelikle öğretmenin toplum nezdindeki

konumu, önemi ve sorumluluğu değersizleştirilmiş, emeğinin karşılığını alamayarak parasal değer yaratma zincirinin bir halkasına dönüştürülmüştür.

Eğitimin ticarileşmesiyle birlikte eğitim, ulaşılması zor, kıt bir kaynağa dönüştürülürken, eğitimin temel direği olan öğretmen; işsizlik girdabına veya derin sömürüye sürüklenmiştir. Bu da eğitimin ticarileşmesinin yarattığı bir başka garabettir.

Bölgesel ve Sosyal Eşitsizlikler

Türkiye’de eğitim sistemi, sadece ekonomik durumlara göre değil, bölgesel farklılıklara göre de derin uçurumlar barındırıyor. Kırsal kesimlerde birçok okul ya kapanmış ya da fiziki olarak yetersiz durumdadır. Veliler, çocuklarını okutmak için köylerini terk etmek veya dini vakıf ve cemaat yurtlarına teslim etmek zorunda bırakılmaktadır. Bu tablo, özellikle kız çocukları açısından daha büyük bir risk taşımaktadır.

Milli Eğitim Bakanı'nın "kız okulları da açabilmeliyiz" şeklindeki açıklaması, karma eğitimi hedef alan bir yaklaşım olarak kamuoyuna yansımıştır. Oysa hayatın yarısı kadınsa, eğitimin de yarısı kadınlarındır. Karma eğitimin ortadan kalkması, kız çocuklarının eğitimden uzaklaştırılmasına kapı aralayacaktır.

Eşitsizlik, sadece kırsal ve kentsel alanlar arasında değil; kent merkezleri ile çeper mahalleler arasında da belirgindir. Bazı merkez okullar, velilerin yoğun desteği ve okulların genel fiziki yapısından kaynaklı gelirleriyle, son teknoloji laboratuvarlar, spor salonları ve sanat atölyelerine sahipken; diğer çeper okullarda temel temizlik malzemeleri bile eksiktir.

Beslenme ve Sağlık Hakkı

Çocukların zihinsel potansiyeli tehlike altında ve bu tehlikenin nedenleri arasında 'yetersiz beslenme' ön sırada gelmektedir. Beslenme, her bireyin sağlıklı gelişimi ve yaşam kalitesi için temel bir gereksinimdir. Başta çocuklar olmak üzere, yeterli ve dengeli beslenmek, herkes için temel bir insan hakkıdır. Çocukların sağlıklı bir şekilde büyüebilmeleri için bu hakkın sağlanması gerekmektedir. Ancak ne yazık ki, ülkemiz de dâhil olmak üzere çok sayıda ülkede hala birçok çocuk yoksulluk sebebiyle yetersiz beslenme ve açlıkla mücadele etmektedir. Yetersiz beslenme, temiz ve içilebilir suya erişememe ve açlık, çocukların üzerinde fiziksel, zihinsel ve ruhsal olarak olumsuz etkilere neden olmaktadır. Yapılan çalışmalar, yetersiz ve dengesiz beslenen öğrencilerin dikkat sürelerinin kısaldığını, algılamalarının azaldığını, öğrenmede güçlük ve davranış bozuklukları yaşadıklarını, okul devamsızlık sürelerinin uzadığını ve okul başarılarında azalma olduğunu ortaya koymaktadır.

Okul yemeği programları yoluyla okul çağındaki çocuklara ücretsiz gıda ve beslenme desteğinin kamu kurumlarının politika önceliği olması son derece önemlidir. Ancak takip edilen politikalara bakıldığında okul yemeği programlarının kamu gündeminin dışında bırakıldığı görülmektedir.

Veli-Der, tüm okullarda çocuklara ücretsiz, sağlıklı bir öğün yemek ve temiz içme suyu sağlanması için kampanyalar düzenledi. Bu kapsamda Türkiye Okul Yemeği Koalisyonu’nu kurarak pek çok kurumla bir arada mücadele etti. Bu koalisyonda “Okul Yemeği Hemen Şimdi” şiarıyla Ankara’da iki günlük kapsamlı bir çalıştay gerçekleştirdi. Bu çalışma da raporlaştırılıp kamuoyuyla paylaşıldı. Raporda ortak ilke olarak; tüm çocuklar için kamusal, laik eğitim hakkını savunmak, çocukların ücretsiz okul yemeği ve ücretsiz suya erişim hakkı için kamusal mücadele yürütmek öngörülmüştür.

Umut, Kaygı ve Mücadele

Veliler için çocuklarının eğitimi, hayatın merkezinde yer alır. Okula atılan ilk adımla başlayan yolculuk, lise mezuniyetine kadar onlarca sınav, sayısız karar, maddi ve manevi fedakârlıkla örülüdür.

Ancak mevcut eğitim sistemi, velileri sürekli yeni krizlerle karşı karşıya bırakıyor. Öğretmenlerin ani görev değişiklikleri, proje okullarındaki keyfi uygulamalar, ders içeriklerinin dini referanslarla şekillendirilmesi, sınıf mevcutlarının fazlalığı, okul-ev mesafelerinin uzunluğu, sağlıklı beslenme imkânlarının yetersizliği... Tüm bunlar, velilerin gözünde sistemin güvenilirliğini zedelemektedir.

Veli-Der, bu kaygıları tek tek dile getiren ve çözüm önerileri sunan bir platform olarak, velilerin yalnız olmadığını hissettiren bir güç haline geldi. Dernek, öğretmen atamalarında liyakat, tüm çocuklar için eşit fırsatlar, laik ve bilimsel eğitim ve parasız, nitelikli kamu okulları taleplerini kararlılıkla savunuyor.

Geleceğe Sahip Çıkmak

Eğitim, yalnızca bireylerin değil, tüm toplumun geleceğini şekillendirir. Her ders, her öğretmen, her okul yarının nasıl bir ülke olacağının yapı taşlarını döşer. Bu nedenle eğitimde atılan her adım, yapılan her değişiklik, yalnızca bugünü değil, yarını da belirler.

Bugün Türkiye’de eğitim, laiklikten ve bilimsel esaslardan uzaklaştırılarak, mevcut iktidarın siyasi ve ideolojik hedeflerine göre yeniden kurgulanıyor. Proje okulları, ÇEDES protokolü, eğitimin ticarileştirilmesi, bölgesel ve toplumsal eşitsizlikler... Bunların her biri, çocuklarımızın eşit, özgür ve nitelikli eğitim hakkına yönelmiş ciddi tehditlerdir.

Ancak bu tablo karşısında umudu diri tutan bir gerçek var: Veliler, öğretmenler ve öğrenciler bu gidişata karşı durabilir. Öğrenci Veli Derneği bunun en somut örneğidir. Bir mahalle okulunda başlayan mücadelenin, bugün ülke çapında örgütlü bir mücadeleye dönüşmesi, birlikte hareket etmenin gücünü kanıtlıyor.

Çünkü biliyoruz ki: Öğretmenlerin mesleki onuru korunmadan, çocukların eşit ve parasız eğitim hakkı güvence altına alınmadan, laik, bilimsel ve demokratik eğitim savunulmadan hiçbir toplumsal ilerleme kalıcı olamaz.

Veliler olarak bizler, yalnızca kendi çocuklarımız için değil, bu ülkenin bütün çocukları için sorumluyuz. Onların umutlarını, hayallerini, eşit bir geleceğe duydukları inancı korumak zorundayız. Her çocuğun sınıfta eşit imkânlarla oturabildiği, öğretmeninden koparılmadığı, kitaplarının bilimsel gerçeklerle dolu olduğu, okul bahçesinde özgürce koşup oynayabildiği bir ülke... İşte bizim savunduğumuz gelecek budur.

Öğrenci Veli Derneği olarak, bu hedefe ulaşmak için örgütlü, kararlı ve dayanışma içinde mücadeleye devam edeceğiz. Çünkü çocuklarımızın gülüşleri, özgür düşleri ve umut dolu yarınları, bu mücadelenin en kıymetli ödülüdür.